

Riigi Teataja

Nr. 57.

22. juulil 1930.

Nr. 57.

- Art. 382. Kaitseliidu pensioniseadus.
383. Üüriseaduse kaotamise seadus.
384. Eesti Vabariigi 1931/32. a. kulude ja tulude eelarve arvel lepingute sõlmimise ja eelkrediitide määramise seadus.
385. Kaubanduseasutiste, ladude ja kontorite teenijate normaal-puhkeaja kindlustamise seaduse muutmise seadus.
386. Väljaspool linnu ja aleveid asuvate kinnisvarade hindamise seaduse muutmise seadus.
387. Maal asuvate kinnisvarade kinnisvaramaksu seaduse muutmise seadus.
388. Perekonnanimede muutmise seadus.
389. Linnade ja alevite maaga varustamise seaduse muutmise seadus.
390. Riigi materjaalsete varade üldise hinnalise inventeerimise määrus. — Vormid.
391. Väljaspool apteekke mürgiste ja kangemõjuliste ainete müügi määrus.
392. Tõrva linna 1930 a. kinnisvara hindamise maksumäärad.

Riigikogu poolt 10. juulil 1930 vastu võetud

382. Kaitseliidu pensioniseadus.

§ 1. Käesoleva seaduse alla kuuluvad Vabariigi Valitsuse poolt 2. veebruaril 1925. a. vastuvõetud Kaitseliidu põhikirjaga (RT 23/24 — 1925) loodud Kaitseliidu liikmed ning Kaitseliidu koosseisudes kindlapalgalistel ametikohtadel teenivad ohvitserid ja riigiteenijad kui ka nimetatud isikute perekonnad.

§ 2. Pensioniõiguse suhtes loetakse võrdseks:

1) ohvitseride teenistus Vabariigi Valitsuse poolt kinnitatud Kaitseliidu koosseisudes ohvitseridele ettenähtud kindlapalgalistel ametikohtadel — ohvitseride teenistusega alalises kaitseväes, ja

2) teenistus Vabariigi Valitsuse poolt kinnitatud Kaitseliidu koosseisudega ettenähtud riigiteenijate ametikohtadel — teenistusega riigiasutustes.

§ 3. Paragrahv 2 p. 1 nimetatud ohvitseridel ja nende perekondadel on õigus saada pensioni ja ühekordset toetuseraha Kaitseväelaste ja nende perekondade pensioniseaduse alusel.

§ 4. Paragrahv 2 p. 2 nimetatud isikuil ja nende perekondadel on õigus saada pensioni

ja ühekordset toetuseraha Riigi- ja omavalitsuste teenijate pensioniseaduse alusel.

§ 5. Paragrahv 2 nimetatud isikuil, kes Kaitseliidu teenistusest lähevad kaitseväe- või kodanlikku teenistusse, arvestatakse pensioni määramisel pensioniõiguseline aeg, mis nad on teeninud Kaitseliidus, samuti isikuile, kes astuvad Kaitseliidu teenistusse, arvestatakse aeg, mis nad on varem teeninud kaitseväes või pensioniõiguselises kodanlikus teenistuses.

§ 6. Paragrahv 2 nimetatud kaitseliitlastel, kui nad on kaotanud oma töövõime osalt või täielikult Kaitseliidu teenistusekohuste täitmisel või selle tagajärjel saadud haavade, vigastuste või haavade või vigastustest tekkinud haiguste läbi, samuti kaitseliitlaste perekondadel, kelle perekonnatoitja-kaitseliitlane on saanud surma Kaitseliidu teenistusekohuste täitmisel või on surnud Kaitseliidu teenistusekohuste täitmisel saadud haavade, vigastuste või haavade või vigastustest tekkinud haiguste tagajärjel, on õigus saada pensioni ja ühekordset toetuseraha Riigi- ja omavalitsuste teenijate pensioniseaduse alusel.

§ 7. Eelmises (6) paragrahvis nimetatud isikuile pension ja toetuseraha arvatakse:

1) maleva pealike abidele ning Kaitseministri poolt neile vastavaiks loetud pealikele — riigiteenijate XI palgaastme järgi;

2) malevkonna, pataljoni, kompanii, patarei ja eskadroni ning neile Kaitseministri poolt vastavaiks-loetud pealikuile ja malevkonna pealike abidele — riigiteenijate XVI palgaastme järgi;

3) kõigile teistele kaitseliitlastele — riigiteenijate XX palgaastme järgi.

§ 8. Riigi- ja omavalitsuste teenijate pensioni seaduse (RT 123/124 — 1924) § 49 ettenähtud pensionikomisjoni liikmeks ametkonna esindajana, samuti § 70 ettenähtud pensionipeakomisjoni liikmeks keskasutuse esindajana on Kaitseliidu esindajad Kaitseliidu ülema määramisel; § 70 tähendatud keskasutuse arstina võtab peakomisjonist osa Kaitseliidu ülema poolt määratud Kaitseliidu arst.

§ 9. Käesoleva seaduse järgi pensioniõigusteliseks loetud isikud, kel on pensioniõigus ühtlasi mõne teise seaduse alusel, saavad selle pensioni, kumb suurem.

§ 10. Käesoleva seaduse § 2 p. 1 ja § 6 tähendatud pensionid makstakse Hariduse- ja sotsiaalministeeriumi eelarves ettenähtavast kaitseväelaste ja nende perekondade pensionikrediidist, kuna § 2 p. 2 nimetatud pensionid makstakse samas eelarves ettenähtavast riigiteenijate pensionikrediidist.

§ 11. Käesoleva seaduse põhjal hakatakse maksuma pensioni ja ühekordset toetuseraha pensioni nõudmise päevast arvates ka neile isikuile, kes Kaitseliidu teenistusest lahkusid enne käesoleva seaduse maksma hakkamist, samuti on käesoleva seaduse põhjal pensioni ja ühekordse toetuseraha saamise õigus käesolevas seaduses ettenähtud pensioniõiguseliste isikute perekondadel, kelle perekonnatoitjad on saanud surma enne käesoleva seaduse maksma hakkamist.

Pensionioiguseliseks loetakse ka see aeg, mis § 2 nimetatud isikud on teeninud enne käesoleva seaduse maksma hakkamist Kaitseliidu põhikirjaga loodud Kaitseliidu koosseisudes ettenähtud kindlapalgalistel ametikohtadel, kusjuures Vabariigi Valitsuse otsusega määratakse § 2 p. 1 nimetatud ohvitseride ametikohtade jaotus rivi- ja administratiivteenistuse ametikohtadeks Kaitseväelaste ja nende perekondade pensioniseaduse § 20 mõttes.

Algkirjale alla kirjutanud

Riigikogu abiesimees M. Martna.

Sekretär Arn. Schulbach.

Asjadevalitseja E. Maddison.

Riigikogu poolt 11. juulil 1930 vastu võetud

383. Üüriseaduse kaotamise seadus.

§ 1. Üüriseadus (RT 112 — 1921) ja Üüriseaduse muutmise ja osalise kaotamise seadus (RT 49 — 1927) kaotavad maksvuse 1. maist 1931.

Algkirjale alla kirjutanud

Riigikogu abiesimees R. Penno.

Sekretär Arn. Schulbach.

Asjadevalitseja E. Maddison.

Riigikogu poolt 11. juulil 1930 vastu võetud

384. Eesti Vabariigi 1931/32. a. kulude ja tulude eelarve arvel lepingute sõlmimise ja eelkrediitide määramise seadus.

§ 1. Riigiasutustele lubatakse 1930/31. eelarve-aastal sõlmida lepinguid 1931/32. eelarve-aasta krediitide arvel omamaa tööstuseettevõtetega riietusevarustise, kütteainete ja piirituse tellimiseks, kusjuures üksiku ala tellimissumma ei tohi ületada 80% 1930/31. eelarve-aastaks ettenähtud vastavatest korralistest krediidisummadest.

§ 2. Paragrahv 1 nimetatud tellimislepingute sõlmimiseks määratakse eelkrediite riigi 1931/32. a. kulude ja tulude eelarve arvel kuni Kr. 700.000.—, milleks tarvilikud summad võetakse ajutiselt riigi eelmiste aastate eelarve täitmise ülejääkidest. Eelkrediidid kaetakse riigi 1931/32. a. kulude ja tulude eelarvega.

§ 3. Majandusminister määrab asjaomase ministri ettepanekul, kui suures summas § 1 ettenähtud ülemmäära piires võivad riigiasutused sõlmida lepinguid ja kuipalju avada selleks neile § 2 ettenähtud piires eelkrediite.

Algkirjale alla kirjutanud

Riigikogu abiesimees R. Penno.

Sekretär Arn. Schulbach.

Asjadevalitseja E. Maddison.

Riigikogu poolt 11. juulil 1930 vastu võetud

385. Kaubanduseasutiste, ladude ja kontorite teenijate normaal-puhkeaja kindlustamise seaduse muutmise seadus.

Kaubanduseasutiste, ladude ja kontorite teenijate normaal-puhkeaja kindlustamise seaduse (VSKK 1907. nr. 150, art. 1150) § 5 muudetakse ja pannakse maksuma järgmises redaktsioonis:

§ 5. Kauplemine ja teenijate sellega seotud töö on keelatud esimesel kevadepühäl (ülestõusmispuhal), esimesel suvistepühäl ja esimesel jõulupühäl.

Eelmises lõikes ettenähtud keeld ei ole maksev esimesel suvistepühäl Trahteriseaduse (VSK XII k. 2. j., RT 105 — 1928) § 5 loendatud äride kohta, välja arvatud kondiitriärid, kus müüakse toiduaineid kohaltarvitamiseks, ja õlle või marjaveinide kohaltarvitamise õigusega müügikohad, kus kaubeldakse soojade toitudega; samuti ei ole see keeld maksev sama seaduse § 6 ja § 7 punktides 1 ja 2 loendatud äride kohta.

Töö eest, mis teenijad esimesel suvistepühäl teevad, maksetakse neile peale hariliku päevapalga lisatasu 100 protsendi suuruses. Päevapalga väljaarvutamisel jagatakse kuupalk, ühes arvatud ka natuuras saadud kuupalk (toit, korter jne.), 25 päevale. Natuuras saadud palga väärtuse määrab kohalik linna-, alevi- või vallavalitsus, aluseks võttes tegelikke keskmisi hindu.

Kauplemine ja teenijate sellega seotud töö on keelatud ka teistel, esimeses lõikes nimetatata pühadel ja puhkepäevadel, kuid sellest eeskirjast võib teha kohalikkudele tingimustele vastavaid erandeid sundmäärustega Kaubanduseasutiste, ladude ja kontorite teenijate normaal-puhkeaja kindlustamise seaduse § 9 p. 5 alusel.

Kauplemist ja teenijate sellega seotud tööd võib piirata ajas või täiesti keelata sundmäärustega (§ 9 p. 6) ka muil, kohaliku püha iseloomuga päevil.

Samuti võib sundmäärustega piirata ajas teises lõikes nimetatud ärides kauplemist esimesel suvistepühäl nädalapühadega ühistel alustel.

Algkirjale alla kirjutanud

Riigikogu abiesimees R. Penno.

Sekretär Arn. Schulbach.

Asjadevalitseja E. Maddison.

Riigikogu poolt 12. juulil 1930 vastu võetud

386. Väljaspool linnu ja aleveid asuvate kinnisvarade hindamise seaduse muutmise seadus.

I.

Väljaspool linnu ja aleveid asuvate kinnisvarade hindamise seaduse (RT 27 — 1923, 67 — 1924 ja 23 — 1927) §§ 8, 14, 16, 30, 31 ja 32 muudetakse ning pannakse maksma järgmises redaktsioonis:

§ 8. Iga üksiku valduse puhaskasu (tulukuse) määramiseks korrutatakse vastava raiooni klassi (liigi) hektaari puhaskasu (tariif) valduse iga maa- ja metsaklassi hektaaride arvuga.

Kuni sellekohaste uute tariifide maksmapanekuni tarvitatakse klassitatud valduste maksualuse puhaskasu (tulukuse) arvutamiseks üle riigi 4. juuni 1901. a. Liivi kubermangu kinnisvarade hindamise seaduse põhjal maksmapandud puhtakasurublade tariifi, mis on avaldatud Liivimaa Kubermangu Teatajas 1906. a. nr. 135 all.

Paremates põllumajanduse minevuseraioonides asuvate valduste kohta suurendatakse maksualust tulu 5-protsendilistes astetes kuni 15 protsendi võrra; halvemates põllumajanduse minevuseraioonides asuvate valduste kohta vähendatakse maksualust tulu 5-protsendilistes astetes kuni 15 protsendi võrra.

Metsamaade kohta eraldatakse raioonid üle riigi vastavalt 1901. a. hindamisseaduses ettenähtud korrale. Need raioonid määrab kinnisvara hindamise peakomitee ja kinnitab Vabariigi Valitsus 5—10 aastaks.

Valdustelt saadav mittepõllu- või -metsamajanduslik puhaskasu, nagu kalapüügist, turbatööstusest, kivimurrust, ladudena väljarendimisest jne. määratakse valdajate poolt esitatud ja maakonna komiteede poolt vastavalt kontrollitud teadaannete põhjal, mis käivad võimalikult 5 eelmise aasta kohta.

§ 14. Maksustamise otstarbel klassitatud maade ümberklassitamise otsustab peakomitee omal algatusel või vastava vallavalitsuse või valdaja põhjendatud ettepanekul ja ära kuulates maakonna komitee arvamise. Valdaja palvel ettevõetud ümberklassitamine teostub valdaja kulul, kusjuures arvatakse 1 kroon hinnatava pindala hektaarilt, kuid kogusummas mitte alla 5 krooni ja mitte üle 50 krooni, missugune summa makstakse ette enne tööde algust.

Uute ja ümberehitatud hoonete hindamine, kui nad § 1 alusel hindamisele kuuluvad, teostatakse käesoleva seaduse järgi.

Maksustamise otstarbel hinnatud hoonete ümberhindamise otsustab peakomitee omal algatusel või vastava vallavalitsuse või valdaja põhjendatud ettepanekul, ära kuulates maakonna komitee arvamise. Valdaja palvel ettevõetud ümberehitamine teostub valdaja kulul, kusjuures arvatakse 10 krooni igalt kinnistuseüksuselt, missugune summa makstakse ette enne tööde algust.

Kuni see ei ole määratud sellekohase eriseadusega, võib kinnisvarade hindamise peakomitee, ära kuulates maakonna komitee arvamise, olemasolevate tööstuseettevõtete kinnisvarasid ümber hinnata 1901. a. hindamis-

seaduse alusel vastava valla- või maavalitsuse põhjendatud ettepanekul või omaniku põhjendatud palvel ja kulul, tasu eest 10 senti puhtakasurublast kuni 1000 puhtakasurublani, 5 senti puhtakasurublast 1000 kuni 10000 puhtakasurublani ja 2 senti puhtakasurublast üle 10000 puhtakasurubla, missuguse summa arvel makstakse avanss. Samas korras tulevad hindamisele kõik uuestitekkunud tööstuseettevõtted. Hindaja hindab koha peal vastava vallavalitsuse esindaja juuresolekul. Hindamise kinnitab vastava maakonna hindamiskomitee.

§ 16. Hindamise peakomitee koosseisu kuuluvad:

1) Põllutööminister või tema abi — juhatajana;

2) maksudevalitsuse direktor;

3) Kohtu- ja siseministeeriumi administratiivosakonna direktor;

4) riigimaade ja metsade valitsuse direktor;

5) katastri ameti juhataja;

6) üks maavaldaja Eesti põllumeeste keskseksi, üks maavaldaja Asunikude, riigirentnikkude ja talupidajate põllumajandusliidu, üks maavaldaja Üleriikliku maatööraha ühise nimetusel ja üks tegelik tööstur maalt Kaubandus-tööstuskoja nimetusel.

Peale selle võivad võtta osa nõuandva häälega vastavate maavalitsuste esindajad nende maakondadesse puutuvate asjade arutamisel.

§ 30. Hindamise peakomitee koosolekud on otsusevõimelised, kui peale komitee juhataja koosolekust võtab osa vähemalt 4 hääleõiguselist liiget; maakonna hindamiskomitee koosolekud on otsusevõimelised, kui koosolekul on peale koosoleku juhataja maksuinspektor või ta abi ja hindamiskontrolör; valla hindamiskomisjoni koosolekud on otsusevõimelised, kui koosolekust peale juhataja võtab osa veel üks liige.

§ 31. Hindamise peakomitee asjaajamist ja katastripidamist toimetab katastri amet, maakonna hindamiskomiteede asjaajamist — hindamiskontrolör ja valla komisjonide asjaajamist — katastri ameti poolt määratud komisjoni juhataja.

§ 32. Põllutööministril on õigus, kokkuleppel Majanduse- ning Kohtu- ja siseministriga, anda määrusi ja juhtnööre käesoleva seaduse teostamiseks.

II.

Sama seaduse §§ 4, 7 ja 29 kaotavad maksvuse.

Algkirjale alla kirjutanud

Riigikogu Esimees K. Einbund.

Sekretär A. Schulbach.

Asjadevalitseja E. Maddison.

Riigikogu poolt 12. juulil 1930 vastu võetud

387. Maal asuvate kinnisvarade kinnisvaramaksu seaduse muutmise seadus.

I osa.

Seadusest liikumata varanduste maksu kohta maal (RT 18/19 — 1920) muudetakse §§ 1, 2, 4, 5, 6, 8, 24, 27, 38 ja 40 ning pannakse maksma järgmises redaktsioonis:

§ 1. Kinnisvarade (liikumata varanduste) maksu alla kuuluvad kõik maakondades olevad maad, hooned, vabrikud ja töökojad ühes neis olevate masinatega ja sisseseadetega.

Käesoleva seaduse alusel maksustatakse riigi heaks ka alevites asuvad kinnisvarad, kui neid ei maksustata linnades ja alevites asuvate kinnisvarade riigimaksu seaduse järgi (VSKK 1910. a. nr. 113, art. 1199).

§ 2. Kinnisvaramaksust on vabastatud:

1) kasuta ja tuluta maad ja veed;

2) üldtarvitamiseks määratud riigi, omavalitsuste ja usuühingute ning nende liitude, kui ka heategevusliitude, hoolekandeliste ja haridusliitude ühingute ning nende liitude päralt olevad varad või nende osad (kirikud, surnuaiad, palvemajad, muuseumid, platsid, lastekodud, vanadekodud, ravilad jne.);

3) kaitsemetsad; istutatud metsad 30 a. jooksul pärast nende istutamist, kui neis metsaraiumist pole võetud ette;

4) riigi raudteeliin ühes raudtee jaoks eraldatud maaribaga ja hoonetega, mis määratud raudteeliikumise otstarbeks, samuti ka eraraudteede samaotstarbelised kinnisvarad, kui need on määratud üldtarvitamiseks, tagavaramaad raudteejaamade laiendamiseks — arvates raudteevalitsusele üleandmisele järgnevast poolaastast;

5) ühendused ühes nende juurde kuuluvate päraldistega (Maanteede seaduse § 10);

6) riigi- ja omavalitsuseasutuste ja kaitseliidu tarvitada ning ühtlasi nende omanduses olevad hooned ja hoonete osad; kaitseväele ja kaitseleiidule kasutamiseks antud maa-alad, lagu laske- ja laagriplatsid, polügoonid, aerodroomid jne., arvates nende kinnisvarade kaitseväele ja kaitseleiidule üleandmisele järgnevast poolaastast;

7) põllu- ja metsamajanduse hooned, välja arvatud need, mis kaubandusliitude ja tööstusliitude ettevõtete kasutada, või mis antakse üürile;

8) tuuleveskid ühe paari kividega; väikesed ettevõtted, mis tegutsevad ainult oma majapidamise tarveteks; jõumasinaid, milliseid tarvitatakse peaaesjalikult põllumajanduslikuks otstarbeks;

9) vabrikute ja teiste tööstuseettevõtete päralt olevad tööliste eluhooned, koolimajad ja

muud heategevaks otstarbeks määratud hooned, kui nad ei ole antud üürile;

10) liikuvad vahendid vabrikute ning töökodade toodete ja materjalide alalhoidmiseks, vedamiseks ja kandmiseks, samuti ka vahendid ja tööriistad, mis ei kuulu masinate ega masinataoliste sisseadete hulka;

11) kinnisvarad, milliste maksumäär alla ühe krooni.

§ 4. Maa pealt võetakse kinnisvaramaksu 8. veebruari 1923. a. Väljaspool linnu ja aleveid asuvate kinnisvarade hindamise seaduse — ja seal, kus nimetatud seaduse järgi ei ole toimetatud hindamist, 4. juuni 1901. a. Liivi kubermangu kinnisvarade hindamise seaduse (VSKK 1901. a. nr. 69, art. 1392) — põhjal toimetatud maade klassitamise alusel arvutatud puhaskasu järgi. Seni klassitamata, kuid 8. veebruari 1923. a. hindamise seaduse alusel klassitamisele kuuluvad üksikute maade valdused või nende osad maksustatakse kõlbliku maa pindala järgi.

Kinnisvaramaksu maa pealt võetakse 21 senti puhtakasurublalt või, kus hindamine teostamata, 50 senti põllu- ja metsamajanduslikult kasutatud maa hektaarilt.

§ 5. Maksu hoonetelt võetakse 3 senti puhtakasurublalt ja 1923. a. Kinnisvarade hindamise seaduse põhjal hinnatud hoonetelt 1,5% puhaskasust (tulust) ning sama seaduse § 8 viimises lõikes tähendatud kinnisvaradelt 1,5% nende puhaskasust.

§ 6. Tööstuse ettevõtetele kuuluvailt ehitistelt, sisseadetetelt ja masinailt võetakse maksu 0,56 senti hinnatud väärtuse rublalt ehk 7 senti puhtakasurublalt.

§ 8. Maksualuste kinnisvarade nimekirjade koostamist, nende saatmist valla- ja alevalitsustele toimetab ja lähemaid juhtnööre kinnisvarade nimekirjade pidamiseks ja korrahoidmiseks, samuti ka maksude sissenõudmiseks annab riigi kinnisvarade maksuamet, kes ka saadab teated vallavalitsustele kinnisvarade hindamise ja toimunud muutuste kohta.

§ 24. Politseiprotokoll saadetakse kinnisvarade maksuametile, kes laseb teha kindlaks tarvilikul korral katastri ameti kaudu koha peal kahju suuruse ja esitab kõik asjassepuutuva materjali kinnisvarade maksukomisjonile. Kinnisvarade maksukomisjon otsustab, kas maks tuleb kustutada tervelt või osalt. Nimetatud komisjoni otsusest teatatakse maksjale politsei kaudu. Kui hävinud või rikutud vara oli kindlustatud, siis kaetakse sellel lasuv võlg kindlustusemaksust, kui vara oli kindlustamata, siis kustutatakse võlg, välja arvatud juhud, kui vara hävitati või rikuti omaniku tahtel.

§ 27. Maks nõutakse sisse isikult, kelle päralt on kinnistuseraamatu järgi valdus, või isikult, kes kinnistuseraamatute järgi valduse omandanud põlise rendi või obrokilepingu alusel; viimasel on õigus nõuda tagasi tasutud maksu varatarvitajalt. Riiklikust maatagavarast planeerimiskorras eraldatud, kuid kinnistamata valdustelt võetakse maksu nende valdajailt.

§ 38. Käesoleva seaduse põhjal sissetulnud maks kui ka viivituseraha jaotatakse iga kuu riigi, maakondade, alevite (kui seal käesoleva seaduse põhjal maksustatakse) ja valdade vahel, kusjuures riik saab ühe neljandiku kogu sissetulnud maksust ja viivituserahast, maakond — kaks neljandikku ja vald või alev — ühe neljandiku maksust ja viivituserahast, mis on sisse tulnud nende piires asuvailt kinnisvaradelt.

Põllumajanduslikult maaüksuselt, mis asub mitme valla või alevi administratiivpiires, tasutakse kinnisvaramaks selle valla või alevi järgi, kus asub maksustatava maaüksuse majapidamine.

§ 40. Maksuinspektorid on kohustatud vähemalt kord aastas revideerima valla- ja alevalitsustes, kas üksikute maksjate kohta maks õieti määratud, kas riigile kuuluvad summad õieti sisse võetud ja kas nad õigel ajal antud edasi panga osakonda. Maksuinspektori korraldusel võib revideerida ka maksuinspektori abi või maksuinspektori käsutusametnik (aktisiisikontrolör). Revideerimise ulatuse ja tagajärgede kohta teeb revideerija akti.

II osa.

Käesoleva seaduse maksmahakkamisega kaotavad maksvuse Seaduse liikumata varanduste maksu kohta maal (RT 18/19 — 1920) §§ 3 ja 9, Liikumata varanduste maksu seaduse muutmise seadus (RT 4 — 1921) ja Maamaksu tõstmise seadus Petserimaal ja Narooovatagustes valdades (RT 159 — 1922).

Algkirjale alla kirjutanud

Riigikogu Esimees K. Einbund.

Sekretär A. Schulbach.

Asjadevalitseja E. Maddison.

Riigikogu poolt 12. juulil 1930 vastu võetud

388. Perekonnanimede muutmise seadus.

§ 1. Eesti Vabariigi kodanikkude palvel võib Kohtu- ja siseminister otsustada muuta nende perekonnanimed, kui selleks on mõjuvaid põhjusi, nagu: nime halb või labane

tähendus, võõrkeelne kuju, halb kõla, soov eristada nime, kui see on liiga laialt tarvitusel, või soov hoida alal sugukonnanime.

Alla 18-aastase kodaniku perekonnanime ei või muuta ilma tema vanemate ja kui tal eestkostjad — ilma nende nõusolekuta, missugust nõusolekut eestkostja võib avaldada ainult vaestelastekohtu loal.

Abielusolija perekonnanime ei või muuta ilma abikaasa nõusolekuta.

§ 2. Nimemuutmise sooviavaldus esitatakse kirjalikult ühes järgmiste lisadega:

1) tunnistus kodakondsuse ja perekonnaseisu kohta;

2) ametlikud teatised selle kohta: kus sooviavaldaja sünd ja abielu on kantud perekonnaseisu-raamatuisse, kus peetakse tema kohta perekonnaregistrit palve esitamise ajal ja kus on ta alaline elukoht;

3) kui sooviavaldaja on noorem kui 18 aastat — vanemate ja kui tal eestkostjad — nende nõusolekuavaldus; kui sooviavaldaja on abielus — tema abikaasa nõusolekuavaldus; kui sooviavaldajal on alla 18-aastasi lapsi, kellele on määratud eestkostja — siis selle eestkostja nõusolekuavaldus, ja

4) Riigi Teataja kuulutuste (§§ 3 ja 4) raha, maksvate takside alusel, ja peale selle 5 krooni nimemuutmise registreerimise kulu-deks.

Sooviavalduses peab olema tähendatud, missuguse nime paluja soovib senise nime ase-mele ja esile toodud nimemuutmise põhjused.

Sooviavalduse esitajaiks alla 18-aastase kodaniku nimel võivad olla ühiselt mõlemad vanemad või — vaestelastekohtu loal — kõik eestkostjad.

§ 3. Kui Kohtu- ja siseminister arvab nimemuutmise põhjused mõjuvaiks (§ 1), siis kuulutab Kohtu- ja siseministeerium sooviavaldusest paluja kulul Riigi Teatajas, kutsudes üles asjasthuvitatud isikuid kolme kuu jooksul kirjalikult teatama oma vastuvaidlusi kavatsetavale nimemuutmisele. Kui Kohtu- ja siseminister ei pea palves esiletoodud põhjusi nimemuutmiseks mõjuvaiks, siis jätab ta palve tagajärjeta, millest teatatakse palujale, andes viimasele tagasi eelmises (2) paragrahvi p. 4 ettenähtud tasud.

Pärast kolme kuu möödumist esitatud vastuvaidlused jäetakse tähelepanemata.

§ 4. Pärast vastuvaidluse tähtaja (§ 3) möödumist Kohtu- ja siseminister vaatab läbi saabunud vastuvaidlused ja otsustab nime-muutmise sooviavalduse, missugune otsus teatatakse palujale kui ka vastuvaidlejaile, kelle vaidlus on jäänud tagajärjeta. Otsuse peale kaebamise õigus on palujal ja isikuil, kes tähtjal (§ 3) on esitanud vastuvaidluse, kui-

võrt nende soovid ning vaidlused on jäänud tagajärjeta.

Kui nimemuutmise palve otsustatakse eita-valt, saab paluja tagasi § 2 p. 4 ettenähtud tasud, kuivõrt neid pole kasutatud kuulutuse avaldamiseks eelmise (3) paragrahvi põhjal.

§ 5. Jõusseastunud otsus perekonnanime muutmise kohta avaldatakse paluja kulul Riigi Teatajas ja teatatakse ära kirja näol vastavale perekonnaseisumetile, politseile ja omavalit-susele nime muutmiseks perekonnaregistris.

Nimi loetakse muudetuks muutmise sisse-kandmisega perekonnaregistrisse.

§ 6. Nime muutus maksab ka abikaasa ja alla 18-aastaste vallaliste laste kohta, üle 18-aastaste laste kohta aga ainult siis, kui nad on ühinenud vanema sooviavaldusega, missugune ühinemise teade tuleb esitada enne nimemuutmise otsustamist (§ 4), pidades kinni § 1 kolmanda lõike eeskirjast.

§ 7. Käesoleva seaduse maksamahakkami-sega kaotab maksvuse Seadusandlise Delegat-siooni poolt 17. dets. 1919. a. vastuvõetud Pere-konnanime muutmise seadus (RT 2/3 — 1920).

§ 8. Riigikohus lõpetab perekonnanimede muutmise asjade toimetamise ja saadab Kohtu- ja siseministrile kõik tema käes olevad lõpetatud asjad alalhoidmiseks, poolleilolevad asjad aga toimetuse jätkamiseks.

Algkirjale alla kirjutanud

Riigikogu Esimees K. Einbund.

Sekretär A. Schulbach.

Asjadevalitseja E. Maddison.

Riigikogu poolt 12. juulil 1930 vastu-võetud

389. Linnade ja alevite maaga varus-tamise seaduse muutmise seadus.

Linnade ja alevite maaga varustamise sea-duse (RT 113 — 1927) §§ 2, 8 ja 10 muu-detakse ning pannakse maksmata järgmises redaktsioonis:

§ 2. Käesoleva seaduse § 1 nimetatud maad lähevad kohaliku linna- või alevioma-valitsuse valdamisele, arvates 1. maist 1928.

Vabariigi Valitsusel on õigus anda koha-liku linna- või aleviomaavalitsuse valdamisele ka neid § 1 nimetatud maid, mis on arvatud või arvatakse linna või alevi administratiiv-piirsesse pärast 30. dets. 1927.

Ühes maadega annab Põllutööministeerium üle ka kolmandate isikutega sõlmitud maade või ehitiste tarvitamise lepingud ning vastav omavalitsus astub Põllutööministeeriumi õigus-tesse ja kohustustesse.

Põllutööministeeriumi ja linna- või alevi-valitsuse vahel käesoleva paragrahvi esimese

lõike järgi üleantavate varade tarvitamise kohta sõlmitud lepingud kaotavad maksvuse, arvates 1. maist 1928, ja teise lõike järgi üleantavate varade kohta — arvates nende üleandmise päevast.

§ 8. Linna- või alevivalitsusel on volikogu otsusel õigus enne tähtaega taganeda kasutuselepingust maade kohta, mis käesoleva seaduse § 2 teise lõike alusel läinud üle omavalitsuse omaks, kui linna või alevi planeerimiskava või avalikkude asutiste või üldhuvides vajalikkude ettevõtete teostamine tingib nimetatud lepingutest taganemise. Lepingust taganemisele kohaldatakse Balti Eraseaduse § 4125 eeskirjad.

Eelmine lõige ei kitsenda nimetatud lepinguist taganemise ja nende lõpetamise võimalusi, mis nähtud ette lepinguis endis ja tsiviilseadustes.

Omavalitsus on kohustatud tasuma maakasutajale lepingust taganemise läbi tekkinud kahjud, eriti aga maakasutaja poolt äravõetud maal teostatud ehitiste, ettevõtete sisseseadete, tehtud maaparanduste, maakasutaja omanduseks tunnustatud metsa ja viljapuude ning põõsaste väärtuse. Ei lepi pooled kokku tasu suuruse kohta, määratakse see kohtu korras kummagi poole nõudel. Tasu maksatakse välja maakasutajale hiljemalt tema lahkumisel kohalt.

Eelmine lõike põhjal makstakse kahjutasu ka neile maakasutajatele, kelle kasutuselepingud kaotasid maksvuse arvates 1. maist 1930 Linnade ja alevite maaga varustamise seaduse § 8 (RT 113 — 1927) põhjal. Omavalitsustel jääb volikogu otsusel õigus seni, kui maakasutajalt pole maad üle võetud või maad teistele isikuile edasi antud, uuendada endistel tingimustel ja endise tähtajani nimetatud lepinguid, vabanedes seeläbi kahjutasu maksimise kohustusest; seesugusel lepingu uuendamisel võib omavalitsus eraldada osa maast, mis vajalik planeerimiskava või avalikkude asutiste või üldhuvides vajalikkude ettevõtete teostamiseks, ja jätta selle osa kohta leping uuendamata, kuid see ei takista kasutamast maad endiseks otstarbeks, missugusel juhul kahjutasu kohustus jääb püsima ainult selle eraldatud maa-ala kohta.

§ 10. Krundi kasutaval isikul on eesõigus ühe tema kasutada oleva krundi saamiseks kruntide väljaandmisel käesoleva seaduse alusel.

Algkirjale alla kirjutanud

Riigikogu Esimees K. Einbund.

Sekretär Arn. Schulbach.

Asjadevalitseja E. Maddison.

Vabariigi Valitsuse poolt 9. juulil 1930 antud

390. Riigi materjaalsete varade üldise hinnalise inventeerimise määrus.

§ 1. Riigiasutised, samuti riigi eelarve alusel tegutsevad riigiettevõtted toimetavad alates 15. juulist 1930 nende korralduses olevate riigi materjaalsete varade üldist inventeerimist ja seavad kokku käesolevale paragrahvile juurde lisatud vormide nr. 1 ja nr. 2 järgi täielikud nimekirjad nimetatud varade kohta. Üldist inventeerimist teostatakse 10 aasta järgi.

§ 2. Inventeerimise ja hindamise otstarbel jaotatakse materjaalsed varad nelja klassi:

1. klassi kuuluvad kinnisvarad ning eriotstarbega kinnis- ja vallasvara kogumid;
2. klassi — vallasvarad (inventar), mis 1. klassi ei ole üles võetud;
3. klassi — asjad, mis inventeeritakse hinda märkimata, ja
4. klassi — materjalid ning igasugu tarbeasjade tagavarad.

§ 3. 1. klassi alla kuuluvad varad jagunevad liikidesse järgmiselt:

1. liiki: maa-alad metsaga;
2. „ maa-alad ilma metsata (välja arvatud ehituskrundid ja maatükid, mis kuuluvad mõnda teise liiki);
3. „ elumajad ühes nende juurde kuuluvate kõrvalhoonete ja nende all olevate kruntidega, kui need ei kuulu mõnda teise liiki;
4. „ põllumajapidamised ühes maade, hoonete ja elusa ning eluta inventariga;
5. „ tehased ja töökojad ühes kruntide, hoonete, masinate ja sisseseadetega;
6. „ sadamad ühes nende maa-alade ja hoonetega, samuti muulid;
7. „ laevad ja ujuvad abinõud (ka ujuvad tõstekraanad) ühes sisseseadetega;
8. „ tuletornid ühes nende juurde kuuluvate maa-alade, hoonete ning sisseseadetega; meremärgid ja lootsivarustus;
9. „ raudteeliinid ühes veereva koosseisu ja nende juurde kuuluvate osadega; raudteehooned, krundid, sillad, igasugune raudteeinventar j.n.e.;
10. „ juurdeveo-raudteed, mis avalikuks tarvitamiseks ei ole avatud, samuti nende juurde kuuluv inventar ja ehitused;
11. „ telegraafi-telefoni sisseseaded ja liinid ühes nende juurde kuuluva inventariga; postiasutiste hooned, maa-alad ja inventar;

12. liiki: raadio- (säde-) telegraafi-telefoni sisse-
seaded ühes nende juurde kuu-
luva inventariga, ehituste ning maa-
aladega;
13. „ kaitselaevastik ja merekindlustused
ühes sisseseade, relvastuse ja kus
olemas — hooned ja maa-alad;
14. „ õhulaevastik ühes sisseseade, relvas-
tuse, tema korraldusse määratud
hoonete ja maa-aladega;
15. „ sisseseade, relvastus, hooned ja maa-
alad maaväes.

Varad, mis osalt tuuakse üle teisest klassist
esimesse klassi, inventeeritakse, kuivõrt see
võimalik, nii et nähtuks eraldi teise klassi
alla kuuluv osa.

§ 4. Teise klassi kuuluvad järgmised va-
rad, kuivõrt need ei ole määratud 1. klassi
varade hulka:

1. liiki: kantseleide ning elukorterite sisse-
seaded ja tarbeasjad, nagu: kapid,
lauad, toolid, riulid, riidevarnad,
elektriarmatuur ja muud valgusta-
misabinõud, kirjutuse- ja arvemasin-
ad, rotaatorid, numeraatorid, per-
foraatorid, mapid, kirjutus- ja joo-
nistusabinõud, arvelauad, kirjakaa-
lud, vaibad, kardinad, aknaeesriided,
serviisid ja lauahõbe, kristallnõud,
maalid ja pildid, laua- ja köögipesu,
maja- ja köögiriistad j.n.e.;
2. „ veo- ning liikumisvahendid ja nende
osad, nagu: autod, mototsükli-
d, jalgrattad, vankrid ja nende osad
ning tööriistad, saanid, hobuseriis-
tad ja tarbeasjad j.n.e.;
3. „ elav inventar — hobused ja muud
loomad;
4. „ tehniline inventar, nagu: kraanad,
tuletõrje-abinõud, maamöödu-
riistad, maapuurimise riistad ja tarbe-
asjad; põllumajandus-meteoroloogi-
lise võrgu tarbeasjad; põllutöö-
katsejaama abinõud; laboratooriumi-
de aparatuurid, tarbeasjad j.n.e.;
kaalude, mõõtude ja proovikoja apa-
raadid ja tarbeasjad; päevapildi-
aparatuurid ja ülesvõtte materjal; arsti-
riistad ja abinõud; tehnilised abi-
nõud kuritegude uurimiseks; mik-
roskoobid j.n.e.;
5. „ sõja- ja laskeriistad;
6. „ õppeabinõud, muusikariistad ja spor-
divahendid;
7. „ raamatukogud ja käsiraamatud;
8. „ muuseumid ja muud väärtuslikud
kogud: metallrahade, aurahade ja
muud väärtmetallidest mälestusmär-

kide kogud, maalid, kunstiteosed
j.n.e., ja

9. liiki: muu inventar, mis ei kuulu eelmis-
tesse liikidesse.

§ 5. 3. klassi varade hulka kuuluvad iga-
sugused pitsatid, templid, mudelid, maakaar-
did ja -plaanid, samuti ka teaduslikud ja mäles-
tuse kogud, kuivõrt need ei kuulu 2. klassi
8. liigi varade hulka.

§ 6. 4. klassi varade hulka kuuluvad iga-
sugused materjalid ja tarbeasjade tagavarad.

§ 7. Varad inventeeritakse nende hanki-
mise või valmistamise hindadega, kui aga need
hinnad lähevad ilmselt lahku üldise inventee-
rimiseaja hindadest, siis inventeeritakse need
varad uuesti turuhindade alusel kalkuleeritud
hinnaga, välja arvatud 4. klassi kuuluvad va-
rad, mille hindamiseks tarvitatakse turuhinda
ainult siis, kui see on madalam soetamise või
valmistamise hinnast.

§ 8. Varad, mis üldise inventeerimise ajal
osutuvad hindamatuteks, hinnatakse nende
seisukorra ja ajakohase hinna alusel.

§ 9. Üldisel inventeerimisel leitud varade
seisu võrreldakse eelmiste inventuuride või
viimaste puudumisel — vararaamatute seisu-
dega; lahkuminekute kohta tehakse viimastes
täiendavad sissekanded või puudumise märk-
med, silmas pidades Üldarvepidamise seaduse
eeskirju.

§ 10. Inventuurnimekirjad seatakse kokku
kolmes eksemplaris, eraldi varade iga klassi
ning liigi kohta (§§ 2—6). Need nimekirjad,
samuti eelmises paragrahvis (§ 9) ette nähtud
täiendavad sissekanded ning märkmed kirju-
tatakse alla asutise juhataja ja varahoidja või
viimase puudumisel — inventuuride või vara-
raamatupidaja ametniku poolt.

Kui inventeerimist toimetab komisjon,
kirjutatakse inventuur ja nimetatud sissekan-
ded ning märkmed alla komisjoni liikmete
poolt.

§ 11. Inventuuri esimesed kaks eksem-
plari ühes mittetarvilikkude vanade inventuu-
ride ja vararaamatutega saadetakse kahe kuu
jooksul, arvates inventeerimise algtähtajast
— vastava ministeeriumi osakonnale või riigi-
keskasutisele, kes kontrollib: kas inventuu-
rid on kokku seatud korralikult, kas nad on
kooskõlas vanade inventuuride või vararaama-
tutega, vajaduse korral — kas nad on koos-
kõlas varade tõeliku seisuga, ja seab kokku
inventuuride üldaruande vastava ministeer-
iumi osakonna või riigi-keskasutise kohta
juurdelisatud vorm nr. 3 järgi. Need üldaru-
anded saadetakse nelja kuu jooksul, arvates
inventeerimise algtähtajast, Majanduseminis-
teeriumi rahanduseosakonnale. Samal ajal
saadetakse inventuuride üldaruandest 1 ek-

semplar ühes inventuuride teiste eksemplari-
dega ja mittetarvilikkude vanade inventuuride
või vararaamatutega riigikontrolli.

§ 12. Varade klassitamise, inventeerimise
ja hindamise lähema korra kohta lepivad vas-
tavad ministrid kokku Majanduseministriga
ja Riigikontrolöriga, kusjuures varade inven-
teerimisel ning hindamisel on lubatud mõjuva-
tel põhjustel teha erandeid käesoleva määruse
eeskirjadest.

§ 13. Inventeerimise alla ei kuulu ese-
med, mille väärtus ei ületa üht krooni.

Kokkuleppel Majanduseministri ja Riigi-
kontrolöriga võib jätta inventeerimata ka ese-
meid, mille väärtus on üle ühe krooni.

§ 14. Majanduseminister kokkuleppel Riigikontrolöriga annab vajalikke juhtnööre käesoleva määruse elluviimiseks.

Riigivanem O. Strandman.

Majanduseminister J. Zimmermann.

Riigisekretär K. Terras.

Vorm nr. 1.

Lisa § 1-le.

..... ministeerium

.....
(asutise nimetus)

.....
(Varade klassi ja liigi nimetus)

i n v e n t u u r

..... 19..... a.

(asutise

(varade klass ja liik

Järjekorra nr.nr.	Varade asukoht, täieline nimetus ja kirjeldus (materjal, millest valmistatud, suurus, konstruktsioon, kaubamärk, vabriku nr., valmistamise aasta; seisukord: korras, kulunud, tarvitamiseks kõlbmatu j.n.e.)	Varade hind raamatute järgi	Varade väärtus üldisel inventeerimisel
1	2	3	4

Märkus. Inventeerimisel täidetakse ainult lahtrid 1—4-ni.

391. Väljaspool apteekke mürgiste ja kangemõjuliste ainete müügi määrus.

Alus: Väljaspool apteekke mürgiste ja kangemõjuliste ainete müügi seaduse § 2 (RT 51 — 1930) ja Rahva tervishoiu korraldamise seaduse § 4 p. 24 ja § 39 (RT 2 — 1928).

§ 1. Esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete müügikohad võivad asuda ainult linnades.

§ 2. Esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainetega kaubelda väljaspool apteeki võivad firmad ja isikud, kes on selleks loa saanud tervishoiu- ja hoolekandevalitsuselt. Luba antakse niisugustele firmadele ja isikutele, kellel on esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete kohta küllaldast asjatundmist ja kes tunnevad nende ainetega kauplemise kohta maksmapandud seadusi ja määrusi ja väärivad täit usaldust. Enne loaandmist tuleb tervishoiu- ja hoolekandevalitsusel ära kuulata vastava linnavalitsuse arvamist soovivalduse ja sooviavaldaja kohta.

§ 3. Esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainetega kauplemise õigusega laol peab olema tervishoiu- ja hoolekandevalitsuse poolt ametisse kinnitatud Eesti kodakondsusest kõrgema eriharidusega ja kutseõigustega rohu-teadlane vastutavaks juhatajaks.

§ 4. Esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete müük selleks lubatud laost töösturitele ja käsitöölisele võib sündida lubade põhjal, mis need töösturid ja käsitöölised saavad linna- või maa-arstilt loas nimetatavate ainete ostuks. Loanõutajal tuleb selle loa saamiseks linna- või maa-arstile ette panna politseitunnistus selle kohta, et tunnistuse omanik vajab oma tööstuse või käsitöö jaoks tunnistuses nimetatud mürgist või kangemõjulist ainet ja et selle ostuloa väljaandmiseks politsei poolt takistust ei ole.

§ 5. Esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete ostulool tuleb ära tähendada loa-saaja kutse või tööala, eesnimi ja perekonnanimi ning elukoht kui ka tõendada, et ostjal on õigus oma kutsetöö tõttu osta loal nimetatud mürgiseid ja kangemõjulisi aineid loas tähendatud määral.

Ärakiri loast tuleb saata loaandjal tervishoiu- ja hoolekandevalitsusele teadmiseks.

§ 6. Riigiasutused ja -ettevõtted võivad osta esimese järgu mürgiseid ja kangemõjulisi aineid nende asutuste ja ettevõtete tehniliseks otstarbeks asutuse või ettevõtte juhataja kirjalikul nõudmisel, millest ärakiri tuleb saata tervishoiu- ja hoolekandevalitsusele teadmiseks.

§ 7. Esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete ostuload kaotavad maksvuse aasta

möödumisel, loa väljaandmise päevast arva-tes. Nende uuendamisel tuleb loaandjal saata vana luba ühes uue loa ärakirjaga tervishoiu- ja hoolekandevalitsusele.

§ 8. Esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete sisseveol välismaadest § 2 tähendatud firmad ja isikud esitavad tollile nende ainete kättesaamiseks tervishoiu- ja hoolekandevalitsuse tunnistuse, et selle omanikul on õigus kaubelda esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainetega.

§ 9. Töösturitele, kes on välismaadelt tellinud esimese järgu mürgiseid ja kangemõjulisi aineid oma tööstuse tehnilisteks otstarveteks, annab loa nende ainete tollilt väljavõtmiseks vastav maa- või linnaarst.

§ 10. Vabamüügi apteekide juhatajad esitavad tollile esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete kättesaamiseks tervishoiu- ja hoolekandevalitsuse tunnistuse, et nemad on tõesti apteegi juhatajad. Sellesama tunnistusega on nemad õigustatud ostma neid aineid apteegi tarvis ka rohuladudest, esitades kirjalikku nõudmist.

☛ Telefonilisel tellimisel asendab kirjalik tõendus mürgi kättesaamise üle kirjalikku nõudmist ja allkirja mürgiraamatus. Posti kaudu tellimisel asendab allkirja mürgiraamatus kirjalik teade mürgi kättesaamisest.

§ 11. Arstidele on lubatud osta nende kirjalikul nõudmisel esimese järgu mürgiseid ja kangemõjulisi aineid ilma õiguseta edasi müüa.

§ 12. Kõigil teistel isikutel, kes ei ole nimetatud käesolevas määru-ses, on esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete omandamine, nendega kauplemine ja nende hoidmine keelatud.

§ 13. Esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete sisseostu ja müügi registreerimiseks laod varustatakse vastava linnaarsti poolt kinnitatud nõorraamatuga.

§ 14. Esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete ostja või tema asemik annab oma allkirja aine kättesaamise kohta nõorraamatusele, kuhu tähendatakse ka aasta, kuu ja päev, millal aine müüdud, ostja kutse, eesnimi ja perekonnanimi, aadress ja luba, mille põhjal aine müüdud, aine nimetus ja hulk ning ostja kohustus selle kohta, et tema hoiab ostetud mürgist või kangemõjulist ainet luku taga ja tarvitab ainult selleks otstarbeks, milleks temale mürki on lubatud osta ja ei müü milgi ettekäändel teistele edasi.

§ 15. Müüja omalt poolt kirjutab loa teisele küljele, millal esimese järgu mürgine või kangemõjuline aine on välja antud, millisel hulgal välja antud ja kinnitab seda oma allkirjaga ja laotempliga ning annab ostjale tagasi.

§ 16. Esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete kauplemise õigusega laod esitavad tervishoiu- ja hoolekandevalitsusele kontrollimiseks esimese järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete nõorraamatud vähemalt üks kord aastas, igal juhul aga nende raamatute lõpetamisel.

§ 17. Teise järgu mürgiseid ja kangemõjulisi aineid võivad müüa väljaspool apteek ainult need rohukauplused ja laod, mis on selleks omavalitsuste ettepanekul luba saanud tervishoiu- ja hoolekandevalitsuselt. Seda luba ei vaja need laod, kust müüakse sellekohasel loal esimese järgu mürgiseid ja kangemõjulisi aineid.

§ 18. Teise järgu mürgiseid ja kangemõjulisi aineid on lubatud müüa isikutele ja asutistele, kellel on nende ostuks tähtajata load omavalitsuselt või politseilt. Riigiasutustel ja ettevõtetel on õigus neid aineid osta oma kirjalikkude nõudmistega ja nende ostuks välja anda lubasid alluvatele ametnikkudele asutuste ja ettevõtete tehniliste vajaduste täitmiseks. Müügikohtadele tuntud töösturitel on õigus neid aineid osta nende kirjalikul nõudmisel oma tööstuste tehnilisteks otstarveteks ilma lubadeta; samas korras on õigus neid aineid osta apteekritel, arstidel, laboratooriumidel, haigemajadel ja selleks õigustatud rohukauplustel ja ladudel.

§ 19. Teise järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete sisseostud ja müügid kantakse selleks linna- või maa-arsti poolt kinnitatud nõorraamatusse, kusjuures tähendatakse raamatusse iga müüdud aine kohta, millal see on müüdud, kellele see on müüdud ja mis alusel.

Need raamatud revideeritakse kaupluste ja ladude ülevaatustel tervishoiu- ja hoolekandevalitsuse, omavalitsuse ja politsei ametnikkude poolt.

§ 20. Kolmandama järgu mürgiseid ja kangemõjulisi aineid on lubatud müügil pidada ja müüa ainult siisugustel ladudel, mis on selleks, peale omavalitsuse arvamise ärakuulamist, luba saanud tervishoiu- ja hoolekandevalitsuselt.

§ 21. Kolmandama järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete ladudel peab olema kõrgeima eriharidusega, täielikkude kutseõigustega Eesti kodakondsusest rohuteadlane vastutavaks juhatajaks.

§ 22. Iga siisuguse lao juures peab olema vastav analüütiline laboratoorium sisseostetud mürgiste ja kangemõjuliste ainete keemiliseks ja mikroskoobiliseks uurimiseks.

Uurimised kirjutatakse laboratooriumi raamatusse ja revideeritakse tervishoiu- ja hoolekandevalitsuse revidendi poolt.

§ 23. Kolmandama järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete müük selleks õigustatud ladudest on lubatud ainult apteekidele, laboratooriumidele, nende ainete kauplemise õigusega ladudele, haigemajadele ja arstidele nende kirjalikul nõudmisel.

§ 24. Neljandama järgu mürgised ja kangemõjulised ained, s.o. mürgised ja kangemõjulised arstirohutaimed, mis metsikult kasvavad või kultiveeritakse aedades ja väljadel, on korjajatel ja kasvatajatel lubatud müüa apteekidesse, farmatsöidilistesse laboratooriumidesse ja siisugustesse rohladudesse, mis on õigustatud kaupleva kolmandama järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete kauplemisega.

Neljandama järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete müük selleks õigustatud rohladudest sünnib samal alusel kui kolmandama järgu mürgiste ja kangemõjuliste ainete müük.

§ 25. Mürgised ja kangemõjulised ained väljaspool apteekide on müügile lubatud puhtalt, s.o. segamata üksteisega ja mürgivabade ainetega. Erandina ja vastavalt nende koostisainete järkudele on müügile lubatud nendest kohtadest, käesoleva määruse nõudmisi täites, mürgised ja kangemõjulised liitrohud ja doseeritud preparaadid, mis on valmistatud erivabrikutes ja -laboratooriumides ja müügile lastud tervishoiu- ja hoolekandevalitsuse loal.

§ 26. Mürgiste ja kangemõjuliste ainete müügikohad on kohustatud neid aineid hoidma eriosakondades või erikappides, kusjuures nende jaoks tulevad pidada omaette kaalud, vihid, kühvlid ja muud kaalumise abinõud.

§ 27. Käesoleva määruse täitmise järelevalve on pandud tervishoiu- ja hoolekandevalitsuse farmatsöidilise inspektori, apteekide revidendi, maa- ja linnaarstide, jaoskonnaarstide ja omavalitsuse poolt selleks määratud tervishoiuametnikkude peale, kes selle teostamiseks revideerivad mürgiste ja kangemõjuliste ainete kauplemise õigusega rohukauplusi ja ladusid etteteatamata ajal ja tarbekorral politseiametnikke kaasa võttes. Revideerimistel kontrollitakse mürgiste ja kangemõjuliste ainete puhtust, s.o. kas nad vastavad maksva farmakopea nõuetele, mürgiraamatuid ja mürgiste ja kangemõjuliste ainete müüki ja hoidmist. Tagajärgedest teatatakse tervishoiu ja hoolekande direktorile.

Hariduse- ja sotsiaalminister J. Hünerson.

Tervishoiu ja hoolekande
direktor Dr. Mõttus.

392. Tõrva linna 1930 a. kinnisvara hindamise maksumäärad.

Tõrva linnavolikogult vastu võetud 17. mail 1930 ja Majanduseministeeriumilt kinnitatud 5. juulil 1930 nr. 288/D all.

Jrk. nr.	Maksu nimetus	Maksu suurus	Maksutähtajad 1930 a.	Viivitusetrahv tähtjaks mittemaksmise korral
1	Kinnisvara hindamise maks:			
a)	Kinnisvarade pealt, mis maksustamisele kuuluvad sissetuleku järgi (nagu elumajad ja hooned, mis vabrikute, tehaste, tööstus- ja kaubanduslike hulkade ei kuulu) aastase sissetuleku pealt, arvates majade korrashoidmise kuludeks: puumajade pealt 60%, segamajade pealt 50% ja kivimajade pealt 40% — järele jäävast puhtast sissetulekust linna heaks	8%	I pool — 1. augustil, II pool — 1. novembril	2% kuus
b)	Kinnisvarade pealt, mis maksustamisele kuuluvad väärtuse järgi (nagu vabrikud, tehased ning kaubandus- ja tööstuslikud, elumajadeta krundid ja ehitusteta maa-alad) — nende hinnatud väärtusest linna heaks	0,8%	I pool — 1. augustil, II pool — 1. novembril	2% kuus

Linnapea M. Reisenbuk.

Sekretär A. Freivald.